

Guldet i pannan

Det mesta av livet består av gråa vardagar – men det är också där det händer – det vi kallar för livet.

Majoriteten av dagar, av timmar, som formar oss och vår tillvaro.

Den som jagar efter lycka jagar efter vind.

Den som är lycklig på insidan finner små glimtar varje dag

– av livets härlighet.

Det som Gud både lagt ner i skapelsen såväl som i våra liv.

Också i de där gråa dagarna.

Mängder av missbruk grundar sig rädslan för det gråa.

Tristessen, frustrationen, meningslöshetens tusen droppar

– som först inte hörs – men sedan under nattens timmar

blir likt kinesisk vattentortyr – allt högre, allt starkare, tills det smäller som skott och dunkar obarmhärtigt mot pannan.

Olidligt.

Tills man inte står ut.

Det är ofta då vi människor tar saken i egna händer.

Vi vänder oss bort från Gud och går våra egna vägar

– istället för att vända våra sinnen mot Gud och se igenom.

Se igenom det gråa och finna det vackra, det unika,

det värdefulla i varje dag.

Vi super, drogar, är otrogna,

köper mer än vad vi behöver, gräver ner oss i karriär

och flyr bort till Tv:ns alternativa verklighet

– vi köper den livsstil som de försöker sälja.

Och den är aldrig grå.

När man vaskar Guld investerar man istället pengar i just det grå.

Man köper utrustning för att gräva ner i den gråbruna sörjan.

I leran, i sanden, i jorden.

Oftast våt och klibbig.

Men man gör det för att man fått en insikt.

En kunskap om vad som finns där

– och hur mycket det är värt.

Man köper en panna att vaska i och så börjar arbetet.

Lera, vatten, sila, leta.

Och så om igen.

Lera, vetten, sila, leta.

Och så finner man små fragment.

Och små gruskorn.

Och små klimpar.

Och sedan större.

Gud har lagt guld i marken.

Gud har lagt betydligt mer värdefullt än så – i ditt liv.

Men det ligger inte alltid i öppen dager.

Oftast är det tvärtom.

Det viktigaste ligger där i det gråa och det fuktråa.

Mitt bland kulna dagar.

De där stunderna som vittnar om tillvarons innersta kärna.

Tron, hoppet, kärleken.

Ett leende, ett ord på vägen, en känsla,

en bris av Herrens härlighet.

Det där som de går miste om som bara jagar efter vind.

Som aldrig tar sig tid att lyssna in eller ordentligt tänka igenom.

Där råder mest eftertankens kranka blekhet.

Oftast väldigt sent.

Då insikten slår att de flesta av de ”gyllene dagarna”

av sprit, förbindelser, små karriärsteg

inte var annat än slöseri med timmar

– och med dagar

– medan guldets passerade förbi i bäckfåran

– för att de inte ville, eller vågade böja sig ner och fatta pannan,

ta upp en bit lera och sortera.

Guldet i pannan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Regular med Poeter.se id #8889 innehar upphovsrätten